

”Detta befäller jag er: att ni skall älska varandra” (Joh 15:17). Det är inte så ofta som Jesus använder ett sådant maktspråk och befäller oss något så uttryckligt och bestämt. Här kan och får vi inte slingra oss undan. Som kristna, som lemmar i Kristi mystiska kropp är vi förpliktade att älska varandra. Den allsmåttige Guden som i sitt treeniga mysterium själv *är* Kärlek befäller oss att bli kvar i hans kärlek och älska varandra i kraft av hans egen kärlek, som ingjutits i oss genom dopet för att förvandla oss från syndare till heliga. Det är vår plikt – eller om vi så föredrar – vårt privilegium att leva av denna kärlek och förmedla den. Kyrkan är den skola där vi får praktisera och öva oss i denna kärlek. ”Se så mycket de älskar varandra”, sade man om oss i kyrkans begynnelse. Det är denna vår ömsesidiga kärlek, frukten av Guds oändliga nåd i Jesus Kristus, som skall väcka förundran i de utomstående hjärtan och få dem att söka sig till oss. Vår inbördes enhet i kärlek som kristna skall attrahera de utomstående på ett oemotståndligt sätt, när de får se hur Guds kärlek har burit frukt på ett så underbart sätt hos oss kristna. Men då måste vi också leva intensivt i den enhet som vi ständigt får del av genom Guds kärlek och förbli kvar i honom. ”Var angelägna om enheten, ty det finns ingenting bättre än den” (Ignatius av Antiokia).

Så är det. Så borde det vara, alltsedan Jesus själv förkunnade detta glädjebudskap i synagogan i Nasaret. ”Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka” (jfr Jes 61:1). För att förvissa sig om att detta förblir en levande verklighet och inte bara vackra, men tomma fraser, har Jesus utvalt vissa av oss att i Jesu egen person, och inte bara i hans namn, förkunna detta budskap, ja, banka in det i våra motsträviga hjärtan. Idag gläder vi oss och tackar Gud för att två av våra bröder säger ja till denna kallelse och detta uppdrag att i Kristi person, han som är huvudet för kyrkan, förkunna detta budskap och banka in det i våra motsträviga huvuden. Från och med nu, kära bröder, tas ni helt i besittning av Jesus för att göra kyrkan och alla hennes medlemmar till det som vi är i hans ögon, hans älskade brud, som förblir ständigt kvar i hans kärlek och lever av den, förmedlar den och vittnar om den.

Guds heliga folk behöver präster för att bli påmindas om Jesu befallning och inte fastna i inbördes gnabb – vilket bra och träffande ord på den ständiga frestelse som vi utsätts för och så ofta faller i. Just som franciskaner är ni, kära bröder Markus och Ludvig, synnerligen lämpade för detta. Som lärjungar till Franciskus kan ni ge de troende hjälp att inse deras kallelse att få leva ödmjukt i Andens fattigdom och glädje. Det är denna heliga atmosfär av tillbedjan och trofast lyssnande till Guds ord som ofta hotar att gå förlorad i vår mediala, digitala värld.

”Jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt” (Joh 15:16). Ni är utsända, utvalda till något stort och underbart, till något som behövs mer än någonsin, när också kyrkan riskerar att bli det debattforum, där man glömmer bort att leva i ömsesidig kärlek, tjäna de fattiga och glädja sig över Jesu oändliga gåva och nåd. Genom att fira sakramenten i hans person och förkunna evangeliet med hans mun och hjärta kan ni hjälpa de troende att just leva som troende och vittna om Guds kärlek, sanning och rättfärdighet.

Liksom Jesus vår ”Överstepräst som har fördrag med de okunniga och vilsegångna” (Heb 5:2) får ni med både ömhet och fasthet bistå människor att hitta rätt väg i livet, att återföra dem till ordningen, den kärlekens ordning som finns i Guds treeniga inre och som också måste få skina fram i kyrkans yttre liv. Det är stora ting som Jesus förväntar sig av sina präster. Men det är också stor nåd, underbar nåd, som han ger till sina präster för att de skall ge det vidare, ja, överösa Guds folk med denna nåd utöver nåd. ”Jag kallar er inte längre tjänare, ty en tjänare vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min Fader” (Joh 15:15), säger Jesus. Den väg som leder fram till denna djupa vänskap med Jesus är alltid det ödmjuka tjänandet. Det gäller i första hand prästerna, men också alla de troende. Om prästerna lever som Jesu ödmjuka tjänare kommer det att övertyga Guds folk om denna tjänandets och ödmjukhetens väg och leda dem fram till den förtroliga vänskapen med Jesus. Den skall sedan växa och intensifieras allt mer och mer för att till sist få sin höjdpunkt i den eviga härligheten, där hoppas att få se Gud sådan han är.

Pax et bonum! Så brukar franciskaner säga och skriva. Frid och allt gott! Nu får vi i vår tur bolla över denna fromma önskan till er, kära bröder. Genom er prästerliga tjänst i Jesu efterföljd får ni förmedla Jesu frid och godhet. Allra mest gör ni det när ni i hans person frambär mässans heliga offer på altaret och förenar hela gudsfolket med dess Huvud. Genom eukaristin får ni del av den frid som övergår allt förstånd, den frid som bara Gud kan ge oss, eftersom den kommer från Guds inre treeniga liv, där Fadern och Sonen lever i Andens enhet, i den fullkomliga kärlekens enhet. Det är detta som vi får del av genom eukaristin, för att vi skall förvandlas av denna kärlek, leva av den och i vår tur förmedla den. Det är en stor och underbar uppgift som ni får, kära bröder. Jag är övertygad om att alla här i kyrkan idag gläder sig och är tacksamma för att ni säger ja till Guds kallelse. Så *Pax et bonum* på er från oss alla, som i all ödmjukhet ber om er välsignelse på vägen: kärlekens och tjänandets väg, fattigdomens och glädjens väg, alltså den väg som Gud själv gick med oss när han blev människa för vår skull i Jesus Kristus, han som är vägen, sanningen och livet, nu och i all evighet.